

17de JAARGANG, NR. 311
24 JANUARI 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Beets/Rosenberg, Spinifex,
 Corrie van Binsbergen, Eriksen,
 Van de Graaf/Molhoek e.a.

8 JAZZ OP DE PLANKEN

Better Get Hit (Tilburg).
 Thomas Pol met Jason Marsalis e.a.

EN VERDER O.A.:

12 Jutta Hipp (Erik Marcel Frans)

14 100 jaar jazz, een aanvulling

16 Europe Jazz Media Chart januari

15 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2018

NR. 312 KOMT 11 FEBRUARI UIT

EXCUSES VOOR DE ABONNEES

Abonnees van Jazzflits worden per e-mail op de hoogte gesteld van het verschijnen van een nieuw nummer. Hiervoor hadden we een goed werkend programma. Sinds eind vorig jaar hapert dit programma echter. Hierdoor hebben bij het uitkomen van Jazzflits 310 de meeste abonnees geen attenderingsmail ontvangen. Een aantal abonnees ontving wel een mail, maar de adressering daarvan was niet vlekkeloos. Voor alles wat fout ging bieden wij u onze welgemeende excuses aan. Wij werken aan een oplossing. Tot die gevonden is vragen wij u op de verschijningsdatum van een nieuw nummer (zie hierboven) zelf even te kijken op www.jazzflits.nl.

NIEUWS

Nathan Daems brengt EP uit

'First Provocations' heet de nieuwe EP van saxofonist Nathan Daems' Echoes Of Zoo. In deze band bundelt Daems zijn muzikale krachten met Bart Vervaeck (elektrische gitaar in onder meer Compro Oro), Lieven Van Pée (basgitaar bij onder meer De Beren Gieren) en Falk Schrauwen (drums). Naar eigen zeggen speelt de groep 'psychedelische jazz gespeeld met een punk-attitude'. Daems presenteerde de EP 12 januari in concertzaal Flagey, tijdens het Brussels Jazz Festival. Daar was hij dit jaar de 'artist in residence'.

JAZZFLITS

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Werk van Chick Corea heruitgegeven. (Foto: Mikołaj Rutkowski)

BLUE NOTE BESTAAT TACHTIG JAAR

'The Finest In Jazz Since 1939', zo afficheert Blue Note zich al sinds jaar en dag. Het label bestaat dit jaar op 6 januari tachtig jaar. Dat wordt herdacht met onder meer een filmdocumentaire en een aantal heruitgaven op vinyl.

Op 6 januari 1939 produceerde Alfred Lion in New York de eerste opnamesessie van Blue Note met de pianisten Albert Ammons en Meade Lux Lewis. Veel legendarische sessies volgden sindsdien. En ook veel platen verdienen dat predicaat. Vanaf februari dit jaar wordt in de 'Tone Poet Serie' een aantal albums op 180gr-vinyl heruitgegeven voor audiofielen. Onder supervisie van klankmeester Joe Harley worden de originele masterbanden opgefrist. Als eerste twee albums zijn Wayne Shorters 'Etcetera' en **Chick Coreas** 'Now He Sings, Now He Sobs' verkrijgbaar. Voor vinylkopers met een wat smallere beurs is er de 'Blue Note 80 Vinyl Reissue'-serie. De platen in deze reeks zijn geordend naar thema: Blue Note Debuts, Blue Grooves, Great Reid Miles Covers, Blue Note Live, Blue Note Drummer Leaders etc. Deze reeks start in april. In het najaar zal de filmdocumentaire 'Blue Note Records: Beyond the Notes' op dvd verschijnen.

Beets Brothers op tournee met repertoire van hun Electric Band

In 2019 staan de Beets Brothers (Marius, bas; Alexander, tenorsax en Peter, piano) 35 jaar met elkaar op het podium. Om dit luister bij te zetten gaan ze op tournee met het repertoire van de Beets Brothers Electric Band. Om in hun jonge jaren aan de bak te komen speelden de broers onder die naam destijds de jazz, funk en rock van artiesten als saxofonist David Sanborn, Shakatak en Whitney Houston. Zij namen de thema's en improviseerden vervolgens in een bezetting van basgitaar, tenor-, en alt-saxofoon, Fender Rhodes en keyboard. De 'Electric Band'-tournee start 30 januari in Amersfoort. De Beets Brothers worden vergezeld door drummer Wim Holthaus, die er 35 jaar geleden ook al bij was, en trompettist Ruud Breuls.

Trilogy-trio. (Foto: Andrew Elliott)

Chick Corea in 2020 naar Nederland

Toetsenist Chick Corea komt in 2020 naar Nederland. Hij zal met zijn **Trilogy-trio** (Christian McBride, bas en Brian Blade, drums) twee concerten geven. Op 18 maart in Amsterdam en een dag later in Utrecht.

World Forum viert 50ste verjaardag

Het Haagse World Forum, voorheen Nederlands Congresgebouw, viert op 16 maart 's middags het vijftigjarig bestaan. Daarbij zal ook worden stilgestaan bij de jaren dat het gebouw onderdak bood aan het North Sea Jazz Festival. Er is een expositie over dat festival en saxofonist Hans Dulfer treedt op. Tijdens het programma-onderdeel 'Jazz op het dak' wordt een ode aan North Sea gebracht. Op het dak spelen onder anderen pianist Peter Beets, drummer Eric Ineke en saxofonist Simon Rigter.

JAZZAFDELING KONINKLIJK CONSERVATORIUM BRUSSEL BESTAAT 25 JAAR

De afdeling Jazz & Latin van het Koninklijk Conservatorium Brussel (KCB) bestaat 25 jaar. Dat wordt dit voorjaar gevierd met concerten en masterclasses in het conservatorium, in clubs, in muziekwerkplaatsen en in het Paleis voor schone kunsten Bozar.

Een kwart eeuw geleden kwam het Brussels Jazz Orchestra op toeren en timmerden muzikanten als pianist Kris Defoort, saxofonist Jeroen Van Herzeele en bands zoals Octurn en Mâak's Spirit aan de weg met een eigen, Europese sound. Brussel was hun laboratorium. Vandaag studeren jongeren uit Taiwan, Spanje, Italië en Frankrijk aan het conservatorium. Alumni van het KCB zijn onder anderen drummer Teun Verbruggen, pianist Jozef Dumoulin en de saxofonisten Bruno Vansina en Nicolas Kummert. "Thans studeert een generatie aan het Koninklijk Conservatorium Brussel die met enige achterdocht naar de generatie voor haar kijkt", constateren de organisatoren van het jubileum. "Die minder voelt voor het standards-repertoire en pop, hiphop en elektronica in de armen sluit. Die geen boodschap heeft aan de norm van de bebop omdat hun leefwereld nadrukkelijk anders is dan die van New Yorkse muzikanten tijdens de oorlogsjaren. Het Koninklijk Conservatorium verwelkomt die evolutie." Zoals saxofonist John Ruocco, sinds midden jaren negentig docent aan de opleiding, het omschrijft: 'Het heeft geen zin om naar een nieuwe Charlie Parker te zoeken. Als er iemand met zo'n explosieve creativiteit was gepasseerd, hadden we hem wel herkend én zouden we hem de tools hebben aangereikt om te vertellen wat hij wilde vertellen. Maak je nu maar geen zorgen om de traditie. De traditie maak je vandaag. People sharing music on stage en blijven zoeken: daar gaat het om. De rest zijn details.'

Als onderdeel van de feestelijkheden geven de alumni Teun Verbruggen, gitarist Benjamin Sauzereau, bassist Christophe Devisscher en Jozef Dumoulin in februari masterclasses en concerten in het Jazzstation, Brussel. De KCB Bigband speelt dit voorjaar onder leiding van John Ruocco en John Clayton repertoire van de Clayton Hamilton Big Band.

Meer info: <https://www.kcb.be/nl/agenda>

Jasper van 't Hof doet Buma Boy Edgar Prijs Tournee 2019 in verschillende bezettingen

In zijn Buma Boy Edgar Prijs Tournee wil Jasper Van 't Hof zoveel mogelijk mensen laten luisteren naar de volle breedte van zijn muziek, van akoestisch tot elektrisch, van solopiano tot solokerkorgel, van impressionistisch tot jazzrock. Vandaar dat hij in verschillende samenstellingen aantreedt. Het belangrijkste ensemble waarmee hij in de tournee speelt is het BE Trio (met Jasper van 't Hof op piano en synthesizer, Stefan Lievestro op contrabas en steel gitaar en Jamie Peet op drums). Met zijn BE Trio richt Van 't Hof zich ook op jongeren, op hun nieuwsgierigheid en op hun veranderende relatie tot improvisatie. BE Trio gaat uit van jazz als fundament en elektronica en computers vormen een wezenlijk onderdeel van het concept. Bij een aantal concerten wordt het trio versterkt door een of meerdere blazers (onder anderen Paul Heller, Dick de Graaf, Tineke Postma, Ilja Reijngoud, Tony Lakatos). De tournee vindt plaats in twee periodes: van maart tot en met mei 2019 en van september tot en met december 2019. De complete tourlijst is te vinden op: www.bumaboyedgarprijs.nl.

Jazztrein van Rotterdam naar Berlijn

Ntjam Rosie Acoustic Quartet, gitarist Jesse van Ruller, Thomas Pol & Joost Patocka, Dorona Alberti (zangeres Gare du Nord), Oene van Geel & Mark Haanstra, Thijs Nissen Trio en Codarts Jazz Talents geven 28 en 29 juni concerten tijdens een treinreis van Rotterdam naar Berlijn en weer terug. De Jazz Night Express vertrekt in de vroege avond vanaf station Rotterdam Centraal en rijdt met een enkele stop op Amsterdam Centraal direct door naar eindbestemming Berlijn Zoo, aankomst acht uur 's ochtends. Diezelfde dag keert de trein laat in de avond weer terug naar Amsterdam en Rotterdam. De treinreiziger krijgt een slaappleats, eten en muziek. Het muziekprogramma is samengesteld door Gilles de Sitter. Hij werkte vele jaren voor Jazz International Rotterdam. In de nachttrein zullen verschillende podia worden ingericht voor optredens. Het vertrek van de Jazz Night Express is tevens de aftrap van de 14de editie van North Sea Round Town, het fringe festival van het North Sea Jazz Festival in Ahoy.

Meer info: www.jazznightexpress.nl

OVERLEDEN

Joseph Jarman, 9 januari 2019 (81)

Bespeelde naast altsax allerlei instrumenten, percussie en ander huisgeroi. Daarnaast veelzijdig 'performer' onder meer als dichter, schilder, danser. Verdiepte zich in het boeddhisme. Was een van de oprichters van de AACM (1965) en was betrokken bij de Art Ensemble of Chicago vanaf de vorming in 1969 tot 1993.

Phil Mattson, 9 januari 2019 (80)

Amerikaans muzikleraar, begeleider op piano en arrangeur, alle op het terrein van vocale solisten en ensembles, die van hemzelf, de Phil Mattson Singers, en andere close harmony-groepen.

Chris Ellis, medio januari 2019 (90)

Brits zanger, werkte voor EMI, produceerde platen en bundels bladmuziek, presenteerde radio- en tv-programma's. Kwam in 1991 naar ons land, was mede-oprichter van Challenge Records. Was geregeld bezoeker van de Dr Jazz Dag in Wageningen.

(jjm)

...vervolg op pagina 14

The Rite of Trio uit Portugal verzorgt een showcase tijdens de European Jazz Meeting op Jazzahead!. (Foto: Raquel Lemos)

TWEE BELGISCHE BANDS GESELECTEERD VOOR SHOWCASE JAZZAHEAD! IN BREMEN

De Belgische formaties Flat Earth Society en MDC III (Mattias De Craene (rieten, loops), Simon Segers (drums, electronica), Lennert Jacobs (drums, percussie), mogen een showcase verzorgen tijdens het komende evenement Jazzahead! in Bremen. Ze doen dat tijdens de European Jazz Meeting op 26 april 2019. In totaal zijn zestien groepen voor deze showcase geselecteerd.

De keuze voor de showcases werd gemaakt door vier internationale jury's. Ze bekeken en beluisterden 764 aanmeldingen. Veertig groepen bleven uiteindelijk over om een showcase te verzorgen en zich in de kijker te spelen bij jazzprofessionals uit de hele wereld. De Noorse jazz staat dit jaar centraal tijdens Jazzahead! Daarom laat een aantal Noorse groepen op 25 april van zich horen in de Norwegian Night, onder anderen Espen Berg Trio, Frode Haltli Avant Folk, Gard Nilssen's Acoustic Unity, Hedvig Mollestad Trio en Karl Seglem Band. Tijdens de German Jazz Expo, op 27 april, treden onder meer het Duo Simin Tander/Jörg Brinkmann, de Janning Trumann 6 en het Peter Gall Quintett op. Diezelfde avond is er ook een Overseas Night met showcases van artiesten uit Canada, Azerbeïdjan, Australië (bassist Linda May Han Oh), Brazilië, de VS en Egypte. Jazzahead! vindt dit jaar voor de veertiende keer plaats. Tijdens het evenement treffen jaarlijks zo'n drieduizend jazzprofessionals uit ongeveer zestig landen elkaar. Jazzahead is dit jaar van 25 tot en met 28 april. **Meer info:** <https://bit.ly/2AMVzSm>

Deelnemers showcases European Jazz Meeting: Adam Bałdych Quartet, Polen; AJOYO, Frankrijk/VS; AKSHAM, Frankrijk/Zwitserland/UK; pianist Elliot Galvin, UK; Flat Earth Society; Giovanni Guidi, Italië; Lisbon Underground Music Ensemble (LUME), Portugal; Makiko Hirabayashi Trio, Denemarken; Marie Kruttli Trio, Zwitserland; MDC III; Naïssam Jalal, Frankrijk; OZMA, Frankrijk, Reis/Demuth/Wiltgen, Luxemburg; Scott McLemore, IJsland; Sunna Gunnlaugs Trio featuring Verner Pohjola, IJsland/Finland en The Rite of Trio, Portugal.

WWW.JAZZFLITS.NL

JAZZ OP PAPIER

Arthur Elgort.

Jazz.

Bologna : Damiani, 2018.

[152] pag. ; 24x19 cm.

ISBN 978-88-6208-608-0 geb., hardc.

Prijs 45 euro.

ARTHUR ELGORT, MODEFOTOGRAAF

In haar biografie over Dexter Gordon (zie vorig nummer) vertelt Maxine Gordon over diens laatste publieke optreden in oktober 1988. Dexter was uitgenodigd om als fotomodel te fungeren tijdens een cruise op de SS Norway. De fotograaf was Arthur Elgort, in dienst van de Italiaanse uitgave van het blad Vogue. Er waren meer jazzmusici aan boord: Illinois Jacquet, Clark Terry, Benny Carter, Milt Hinton, Tommy Flanagan, Dizzy Gillespie ... Dexter had wel zijn saxofoon meegenomen, maar het was niet de bedoeling dat hij zou gaan spelen. Als hem gevraagd werd met de anderen mee te doen was zijn antwoord steevast: 'I'm on vacation.' Clark Terry probeerde hem over te halen: 'Ja, maar ze zeggen dat je niet meer kunt spelen.' Hij was om. Hij oefende, oefende dagenlang in zijn suite zonder zich te laten zien. En ja: Clark introduceerde hem en hij zette 'Stardust' in, notabene een nummer dat hij nooit speelde. Arthur Elgort was er zeer mee ingenomen dat hij Dexter Gordon mocht fotograferen. Hij had hem een jaar eerder al eens ontmoet en bewonderde hem, niet alleen vanwege zijn muziek - 'hij was zowel modern als ouderwets' - maar hij kleeedde zich ook goed. Elgort (NYC, 8 juni 1940) was sinds 1971 modefotograaf. Zijn werk is te zien in musea in New York, Houston en Londen. Behalve mode is een ander werkterrein ballet, en ... jazz. Hij publiceerde een aantal boeken, ook handboeken, en van 1988 tot 1991 filmde hij Illinois Jacquet en zijn bigband, wat resulteerde in de documentaire op video, 'Texas Tenor' (zo geheten vanwege zijn stijl van spelen), later ook uitgebracht op dvd. Van Elgort is nu ook een fotoboek uitgekomen. Het bevat opnamen van zo'n zestig jazzmusici, gefotografeerd in de periode 1987-2002 in New York, Boston en Parijs, en gedurende diverse sessions op cruiseschepen.

Een kenmerk van zijn manier van fotograferen is dat hij zijn modellen naar buiten haalt, weg van de studio's. En dat doet hij ook met de muzikanten. Het merendeel van de opnamen is dan ook geënceneerd, op straat, in het café, splend of niet, enkelen samen met een vrouwelijk model. Een van de paar kleurenfoto's toont een - zogenaamd - spelende Ornette Coleman, zittend op een motor met beide benen aan één kant. Daarnaast bevat het boek zo'n twintig actiefoto's. Soms worden alleen de handen getoond, die van Max Roach bijvoorbeeld, en er zijn enkele groepsportretten. Van een aantal zijn er meerdere foto's afgedrukt: onder andere van Dorothy Donegan, Milt Hinton, Roy Hargrove, Jesse Davis en Dizzy Gillespie. Van Dexter Gordon zijn er zeven, van Illinois Jacquet liefst twaalf. Mijn favoriete prent is die met hun beiden samen: Dexter zit aan de etenstafel, terwijl Illinois achter hem collegiaal een arm op zijn schouder legt.

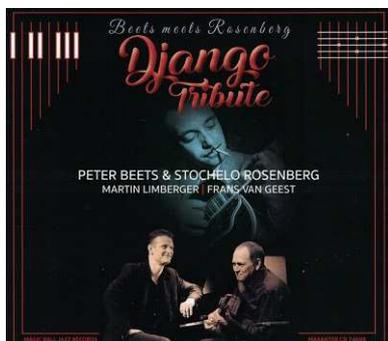
Wynton Marsalis en Hank O'Neal schreven de inleidende teksten. De laatste heeft een andere versie dan die van Maxine Gordon: Dexter fungeerde aan boord als 'surprise guest' en Arthur Elgort zou daarvan onkundig zijn geweest.

Een onbekende redacteur, waarschijnlijk de fotograaf zelf, springt wat raar om met een paar namen: bassist Christian McBride heet hier Christian Meader en Yusef Lateef is ene Luther Lafatte geworden. Er zijn trouwens meer kenmerken die erop zouden kunnen wijzen, dat het hier een onprofessionele uitgave betreft. Er is geen register; dat zou ook moeilijk gaan, want het boek is ongepagineerd. De uiterlijke verzorging lijkt in orde, maar het duurde niet lang of mijn exemplaar knakte in tweeën...

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

BEETS MEETS ROSENBERG
Django Tribute
 Magic Ball Records

Bezetting:

Stochelo Rosenberg (gitaar),
 Peter Beets (piano),
 Martin Limberger (gitaar),
 Frans van Geest (bas).

Op het eerste gezicht lijken Peter Beets en Stochelo Rosenberg weinig met elkaar gemeen te hebben. Pianist Beets is de vertegenwoordiger van Oscar Peterson op aarde, Rosenberg begeeft zich tussen de piketpalen die ooit door gypsy-jazzgitarist Django Reinhardt zijn uitgezet. Na het opzetten van de cd 'Django Tribute' is al snel duidelijk dat er toch meer overeenkomsten dan verschillen zijn. Beiden swingen de pannen van het dak en beiden spelen met het gemak of het vanzelf gaat en de muziek zonder na te denken er vanzelf uitvloeit. Het resultaat is een heerlijke, rechttoe-rechtaan swingplaat waar het plezier en de lol vanaf spatten. De geweldige ritmesectie van Martin Limberger op ritmegitaar en bassist Frans van Geest, die ook fijn so-leert, maakt het ook wel erg makkelijk voor Beets-Rosenberg om alle remmen los te gooien. En we krijgen er gratis en voor niets nog een niet vermeldde uitvoering van 'The man I love' op de koop toe bij. Live opgenomen in de Ruinekerk in Bergen (Noord-Holland) is deze cd het beste medicijn tegen depressies van welk soort dan ook.

Tom Beetz

Luister hier naar 'Minor swing':
<https://bit.ly/2W9aHm9>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

CORRIE VAN BINSBERGEN
10
 Brokken Records

Bezetting:

Morris Kliphuis (franse hoorn, cornet), Joost Buis (trombone, lapsteel gitaar), Miguel Boelens (sopraan-, altsax), Mete Erker (tenorsax, basklarinet), Corrie van Binsbergen (gitaar), Albert van Veenendaal (prepared piano), Dion Nijland (bas), Yonga Sun (drums) + diverse andere bezettingen.

Om het tiende catalogusnummer van haar label Brokken Records te vieren, komt gitariste/componiste Corrie van Binsbergen met een hybride cd. Aan de ene kant is het de registratie van het nieuwste materiaal van haar supergroep Vanbinsbergen Playstation, aan de andere kant een verzamelplaat met elk één nummer van de vorige negen releases. Laten we ons dus concentreren op de 'Fifteen suite', want die is nieuw, geschreven in opdracht van de gemeente Amsterdam, om het vijftienjarig bestaan van het Westergasfabriekterrein te vieren. De vijftien onderdelen van de suite hebben allemaal een verhaaltje als basis, van de in het park begraven kat en de op de paden lopende jiggers tot de betreurede Sean Bergin, die zijn verjaardag altijd in het park vierde. De laatste wordt geëerd met een zonnig Zuid-Afrikaans nummer, de tweede met een lekkere uptempo swinger, de eerste met een melancholiek deuntje. Door haar jarenlange ervaring in het werken met schrijvers en dichters heeft Van Binsbergen een goede neus voor verhalende muziek. En met Playstation heeft ze een band die het allemaal met veel gevoel voor kleur, dramatiek en humor uitvoert. Gloedvolle blazerscollectieven, stevige grooves en ronkende solo's. De altsolo van Miguel Boelens in 'Statue with red, yellow & blue' roept associaties op met Charlie Mariano in 'The black saint and the sinner lady' van Mingus, en de leidster overtuigt als vanouds wanneer ze met veel sustain haar verhaal vertelt in 'Song for a tree'. Wie de verhaaltjes bij de muziek wil lezen, kan terecht op <https://bit.ly/2HoKe0P>.

Herman te Loo

Corrie van Binsbergen, portret in één minuut:
<https://bit.ly/2ARbcs7>

ESPEN ERIKSEN TRIO with Andy Sheppard
Perfectly Unhappy
 Rune Grammofon

Bezetting:

Andy Sheppard (saxofoon),
 Espen Eriksen (piano),
 Lars Tormod Jensen (bas),
 Andreas Bye (drums).

Bescheidenheid is een mooie eigenschap. Het niet op de voorgrond willen staan en de schoonheid van muziek boven de reputatie van de muzikant te stellen is een kunst op zich. Pianist Espen Eriksen is bescheiden. Er is niet veel van en over hem bekend. Hij komt uit Oslo en heeft nu met 'Perfectly Unhappy' vier albums uitgebracht bij Rune Grammofon. Dat is het zo'n beetje. Na drie cd's met het trio is nu de Britse saxofonist Andy Sheppard te gast. Ook al zo'n bescheiden karakter. Hij speelt op alle tracks mee, maar domineert nooit. Eriksen schreef de muziek speciaal voor dit gezelschap en Sheppard past daar naadloos in. De composities zijn gefundeerd op schijnbaar eenvoudige melodien. Ze evolueren in schoonheid en harmonie. De consistentie van het geheel laat minder ruimte voor bas- of drumsolo's.

Het Espen Eriksen Trio hoort thuis in het hedendaagse idioom van het progressieve pianotrio zoals dat van Neil Cowley, maar heeft toch een geheel eigen karakter. Bas en drums dragen sterk bij aan dat karakter. Eriksen stelt zich volledig in dienst van het kwartet. Sheppard's geluid lijkt soms wat op dat van Jan Garbarek en hij weet de artistieke ideeën van Eriksen mooi in te kleuren. Misschien slaat de compositie '1974' op het geboortjaar van Eriksen. Dat stuk is representatief voor het album en de pianist gunt zich daarin ietsje soleerruimte. Het laatste stuk, 'Home', verbeeldt de mooie en vredige plaats waar elk mens op de wereld recht op heeft. Dit prachtige trio speelt op 1 maart in LantarenVenster in Rotterdam en op 3 maart in het Bimhuis in Amsterdam.

Peter J. Korten

Luister hier naar een track van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=pCbIQTNrbCg>

BO VAN DE GRAAF/KEES MOLHOEK
Music For Cat Movies
 IC Disc

Bezetting:

Bo van de Graaf
 (sopranino-, sopraan-, alt-, tenorsaxofoon),
 Kees Molhoek (piano).

Saxofonist/componist Bo van de Graaf houdt van grote bezettingen, vaak onder de naam I Compani, maar ook vindt hij het leuk om in de kleinste combinatie op te treden: als duo. Al ruim tien jaar doet hij dat met de klassiek geschoolde pianist Kees Molhoek. In september vorig jaar gaf het tweetal een concert in het Nijmeegse Brebl, en besloten ze om vrij te improviseren. Omdat de heren een ruimhartige blik hebben op de muziekwereld, bleek alles mogelijk in hun set: van smartlap tot klassiek, van filmmuziek tot jazz en van pop tot volksmuziek. Ze springen heel speels van genre naar genre, hetgeen hen achteraf het idee gaf de muziek te bestempelen als filmmuziek bij (imaginaire) kattenfilmpjes. De tracktitels dragen daarom typische kattennamen als Pebbles, Diva en Babuska. Het grenzeloze genrehoppen van het Brebl-concert is tegelijk de kracht en de zwakte van het gebodene. De overgangen van hoge naar lage kunst, malle citaten (de Radetzky-mars, 'Wat moet ik zonder jou beginnen') en voorkeur voor vet aangezette 'foute' muziekjes werken regelmatig op de lachspieren. Maar zodra Van de Graaf en Molhoek iets hebben gevonden, laten ze het vaak te snel los. Dat geeft het totaalgevoel net iets te veel hapsnap-gevoel, en dat is jammer. Neem nou 'Hanky', dat start als een heerlijke 'torch song', met schmierende piano-akkoorden, maar na een krap minuutje alweer achtergelaten wordt voor een aarzelend begin van iets nieuws. Voor de drie bonustracks (van een eerder optreden uit 2011) werd wel een keuze gemaakt uit bestaande thema's. Met mooi materiaal zoals het ontroerende thema uit het derde deel van de 'Derde Symfonie' van Brahms, en Nino Rota's score voor 'La Strada' heeft het duo meer houvast, en dat levert een bevredigender resultaat op.

Herman te Loo

Bekijk hier het promofilmje van het album:
<https://youtu.be/wT6ns1jk16Q>

SPINIFEX
Soufifex
TryTone

Bezetting:

Bart Maris (trompet), Tobias Klein (altsax),
 John Dikeman (tenorsax),
 Jasper Stadhouders (gitaar),
 Gonçalo Almeida (basgitaar), Philipp Moser (drums).

Een jaar na het vorige album, 'Amphibian Ardour' heeft Spinifex zijn sextetbezetting geconsolideerd. De nieuwe plaat, 'Soufifex', bouwt nadrukkelijk voort op een tweetal stukken van de vorige cd, afkomstig uit de Pakistaanse en Iraanse qawali- en soufitraditie. Vandaar dat we hier ook weer een traditional ('Dikri') en een compositie van de Iraanse componist Mohammad Reza Lotfi aantreffen. Maar de invloed gaat verder. Ook in de ritmiek en de melodieën van de eigen composities horen we maatvoeringen en melodieversieringen die in deze richting wijzen. Het thema van 'Drinks & logistics' van gitarist Jasper Stadhouders is een goed voorbeeld. Overigens wil het niet zeggen dat Spinifex een totaal nieuwe weg is ingeslagen. De kenmerkende beukende staccato's (die herinneren aan de Haagse School rond Louis Andriessen) komen met de regelmaat van de klok langs. En ze zorgen voor het hypnotiserende effect dat de soufitraditie ook probeert te bewerkstelligen. Denk maar eens aan de wervelende derwisjen. Andersom giet de groep ook zijn eigen melange in de twee geleende stukken, waardoor het genoemde 'Dikri' verrassend funky uit de bus komt. Temidden van de aandringende ritmen, gestuurd door de zware bas van Gonçalo Almeida en het precisiedrumwerk van Philipp Moser, is er ook ruimte voor lucht en lyriek. Trompettist Bart Maris mag zich van zijn subtiele kant laten zien in 'Marifa', waarin de altsax van Tobias Klein overigens klinkt als een shenai (Indiaas dubbelrietinstrument). En 'Unnecessary lines' opent met een tempoze vrije improvisatie alvorens het geweld losbarst.

Herman te Loo

Beluister een compilatie van de cd:
<https://bit.ly/2R4JmOo>

WILTENBURG, ZOETELIEF & VAN NIEUWENHUIZE
Rue De La Gare
Fullhouse

Bezetting:

Koos Wiltenburg (bas),
 Thomas Zoetelief (gitaar),
 Arno van Nieuwenhuize (drums),
 + diverse gasten.

'Rue De La Gare' is een lappendeken aan Nederlandse jazz. Het is de cd van een ritmesectie met bassist Koos Wiltenburg, gitarist Thomas Zoetelief en drummer Arno van Nieuwenhuize. Het album is een eerbetoon aan het Emmense podium Rue de la Gare. De ritmesectie heeft een breed scala aan Nederlandse toppers uitgenodigd voor deze plaatopname.

Een hoogtepunt is zeker fluitist Ronald Snijders in 'Timeless moods' met melodieuze één-tweetjes met gitarist Zoetelief. Ook saxofonist Ben van den Dungen is top. Hij schittert met een warm sopraangeluid in 'Milonga'. En dat mooie geluid laat hij ook nog eens horen samen met Deborah Carter in 'Willow weep for me', in een schitterende bluesuitvoering.

En dan ineens, als vreemde eend in de bijt, de Middelburgse gitarist Rudy de Queljoe. De Queljoe zorgt met zijn 'Last boat' voor de hardere rauwe rockbijdrage. Het stuk vormt een mooi contrast met de andere gitaarheld op deze opname: Eef Albers. Hij schittert in 'Cecile', een stuk van bassist Wiltenburg zelf.

Wiltenburg en consorten laten zich op deze plaat zien als serieuze kenners van de hedendaagse jazz en zijn oorsprong. Ze houden het vooral dicht bij de 'roots': de blues. Die is nooit ver weg op deze cd. De opnames worden waardig afgesloten met onze zangheldin Denise Jannah in 'Julinha', ook een stuk van de leider zelf.

Wiltenburg, Zoetelief en Van Nieuwenhuize hebben met 'Rue De La Gare' een fraai historisch overzicht afgeleverd van de Nederlandse jazzwereld. Een plaat die iedereen in Nederland zou moeten beluisteren!

Bart Hollebrandse

Bekijk hier een video over de cd:
<https://www.fullhousemusic.nl/video/promo.mp4>

THOMAS POL QUARTET feat. JASON MARSALIS

Bezetting:

Ian Cleaver (trompet),
Timothy Banchet (piano),
Thomas Pol (contrabas),
Jason Marsalis (drums).

Datum en plaats:

17 januari 2019
Lantaren Venster, Rotterdam.

Met slagwerker Jason Marsalis in zijn midden krijgt het Thomas Pol Quartet een all-stars uitstraling. Zeker is dat Pol in zijn groep samenwerkt met getalenteerde jonge zielsverwanten, die er niet voor terugdeinzen om swingende jazz uit de 'oude doos' te spelen. Dat mag als een prijzenswaardige kwalificatie worden beschouwd. De samenwerking met 'artist in residence' Marsalis is bijzonder. De drummer/vibrafonist was in Nederland op uitnodiging van het JazzArt Orchestra uit Zwolle en het Thomas Pol Quartet. Jazz uit New Orleans vormde de rode draad in het programma rond een telg uit de beroemde Marsalis-familie. In Cultuurschip Thor en in het Bimhuis werden dubbelconcerten gegeven. Op uitnodiging van Jazz International Rotterdam speelde het kwartet een exclusieve set in LantarenVenster.

Het Thomas Pol Quartet ging als de gesmeerde bliksem van start met strakke swing, die recht uit het hart van de traditie lijkt te komen. Met overtuiging brachten ze expressieve muziek met de nodige stuwkracht, die op een stijlvolle manier werd neergezet. Ze putten hun inspiratie uit 'Silverbook: modern jazz masters of New Orleans: jazz studies workbook' waarin een combinatie van traditionele en moderne jazz uit de veelzijdige jazztraditie van New Orleans is opgetekend. De bundel, voor het eerst uitgegeven in 1989, bevat 61 composities van Alvin Batiste, Harold Battiste (die de bundel ook samengestelde), James Black, Melvin Lastie, Tami Lynn, Ellis Marsalis, Nat Perriliat, William Swanson en Alvin 'Red' Tyler, de meest invloedrijke musici, inclusief biografieën en vorm- en stijlanalyses van elk nummer. Het Silverbook is al tientallen jaren vaste kost voor docenten en studenten. Jason Marsalis is de jongste broer van Wynton en Branford. Als zesjarige nam hij plaats achter zijn eerste drumkit. Kort na zijn studie mocht hij nog optreden met grootheden Lionel Hampton en Joe Henderson. Naast het drummen heeft hij zich geleidelijk ontwikkeld als een getalenteerd vibrafonist.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Jason Marsalis. (Foto: Joke Schot)

Op drums is zijn stijl alert en scherp. Op een terughoudende manier vormde hij een robuuste ruggengraat in het ensemble. Zijn solo's waren sober en eenvormig.

Contrabassist Thomas Pol, opgeleid in Rotterdam, beschikt over een loepzuivere techniek. Al zijn noten plaatste hij precies daar waar hij ze wil hebben. Zijn vloeiende spel vormde een gedegen basis in de ritmesectie. Tijdens zijn studie aan Codarts nam hij deel aan een uitwisselingsprogramma met de universiteit van New Orleans, waar hij een voorliefde voor deze stad en haar muziekgeschiedenis aan over houdt. Trompettist Ian Cleaver, opgeleid in Amsterdam, zweefde in zijn spel tussen swing en bebop. Hij omkleedde zijn droge geluid met een soepele touch en bewoog zich beheerst door alle registers. Pianist Timothy Banchet, opgeleid in Utrecht, leek te spelen uit het hart van een bebop-veteraan. Zijn ritmische spel was strak en kleurrijk. Deze getalenteerde jonge musici zijn afkomstig van verschillende jazzscholen en vormen een interessante combinatie. Het jonge kwartet gaat zonder bravoure aan de haal met pakkende vintage swing, gestoken in een eigentijdse jas. Aandacht voor flair en lef in hun optreden zou de groep wat meer smoel geven.

Roland Huguenin

Thomas Pol (bas) en Ian Cleaver. (Foto: Joke Schot)

FESTIVAL BETTER GET HIT

Datum en plaats:

12 januari 2019,
Theaters Tilburg, Tilburg.

Wat is er in Tilburg aan de hand? Het was veertig jaar geleden een van de kernen van de Nederlandse jazz en tot op de dag van vandaag is jazzclub Paradox actief en nog steeds een van de beste van ons land. Maar verder leek Tilburg als jazzstad weggezakt in de vergetelheid. En dan zijn er plotseling nieuwe jazzfestivals, niet één maar zelfs twee die behoorlijk van elkaar verschillen. In september vorig jaar was 'Make It' al een aardig lokaal succes, maar waar dat festival zich vooral richtte op jong jazztalent (onderwijsinstelling Fontys speelde hierbij een belangrijke rol) liggen de ambities van Better Get Hit (BGH) een stuk hoger.

BGH noemt zichzelf een Urban Soul & Jazz festival en maakte dat al in zijn eerste editie waar. Afgezien van dj's en een brassband in de foyer waren er vier podia met een eigen karakter. In de twee grote zalen zaten jazzgroepen en jazzpopsterren, er was een zaaltje waarin schrijvers en dichters samen met jazzmuzikanten optraden en in de kelder waren vooral rappers en hiphoppers te beluisteren. Je moet het maar durven zo'n groots festival op te zetten in een provinciestad die jaren vrijwel droog heeft gestaan, maar Eric van der Westen, bij jazzliefhebbers vooral bekend als bassist, durfde het aan. Voor velen moet het dan ook een verrassing zijn geweest dat de eerste editie op een paar honderd kaarten na uitverkocht was. Dat betekende dat het niet alleen gezellig druk was maar dat je ook probleemloos overal naar toe kon gaan. Bij organist-zanger Cory Henry was de grootste zaal aardig vol, bij zangeres Caro Emerald was een iets kleinere zaal bomvol.

Met het noemen van deze namen wordt duidelijk waar dit festival zijn pijlen op richt. Dat zijn niet meer de hardcore jazzliefhebbers van wie de meeste zo langzamerhand op hun laatste benen lopen, maar een veel jonger publiek van dertigers en veertigers, dat uiteindelijk de toekomst van jazz en aanverwante muziek moet waarborgen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Dirigent John Clayton met Cory Henry. (Foto: Tom Beetz)

Cory Henry had er zin in om met het grote **Metropole Orkest** zijn popachtige liedjes te zingen en zichzelf op het orgel te begeleiden. Zijn fluwelen stem en zijn borrelende orgelnoten mengden zich met een heftig dreunende basbeat en met wolken vioolmuziek. Dirigent John Clayton maakte van het Metropole orkest de perfecte omlijsting voor Henry, die een dag eerder als opmaat voor dit festival een intiemer optreden met zijn trio in Paradox had. De status die Henry in ons land heeft, hebben de hiphoppers nog lang niet bereikt maar hun muziek was vaak uitdagender, schuurde meer en zou tot nadenken moeten uitnodigen. Dat laatste is moeilijk want ondanks het feit dat de meeste teksten in het Nederlands waren, is de verstaanbaarheid niet veel beter dan bij Amerikaanse hiphoppers. Er waren er nogal wat: de godvrezende Jay Way, de als boerenzoon uitziende en scherpe teksten rappende Zeno, de Tilburgers T. Dutty en Gil & Megas, de door 3FM Radio 6 Soul & Jazz als Serious Talent bekroonde Rilan, en de veruit bekendste rapper van dit moment Fresku. Dat alles in de vrij kleine studiozaal, die soms uitpilde tot in de bar.

Vlnr: Aron Raams, Boris van der Lek en Jules Deelder.
(Foto: Tom Beetz)

[...vervolg op de volgende bladzijde](#)

De glazen Audaxzaal waar het bijna verdwenen genre 'jazz & poetry' nieuw leven werd ingeblazen pulde alleen uit bij de twee publiekslievelingen **Jules Deelder** en Kees van Kooten. Van hen is Jules Deelder zelf vleesgeworden jazz, die met een inmiddels wat strammere swing zijn verhalen, introducties (zonder de slavernij was er geen jazz geweest; een beetje jazzmuzikant is dood) en zijn muziek, waarin gitarist **Aron Raams** en tenorsaxofonist **Boris van der Lek** de zang van Deelder (ja, hij zingt verrassend goed) en zijn brushwerk op de snaredrums (nee, hij is geen Jo Jones) begeleiden. Tilburger Aron Raams had later nog een optreden met zijn eigen groep die harde en swingende blues en bluesachtige mainstream speelde met de opvallend fijn zingende Dennis Kroon.

Kees van Kooten las voor uit de door hem vertaalde bundel van dichter Billy Collins en werd subtiel begeleid door pianist **Martin Fondse** en harpist **Remy van Kesteren**. Mooi waren de verhalen van Christine Otten, met name de treurige geschiedenis van de Black Freedom Fighters Robert en Mabel Williams uit 1961, in wier huid ze was gekropen en die terughoudend werd begeleid door saxofonist en thereminspeler Jan Klug. De jazzmuzikanten bij Dimitri Verhulst (Albert van Veenendaal en Alan Purvis) en Ronald Giphart (Ad Colen, Jornt Duyx en Dion Nijland) waren in het algemeen terughoudend, alsof ze bang waren de poëzie te beschadigen. Bij Deelder dus niet, want Boris van der Lek ging rustig door met het zagen van dikke planken en ook bij Ellen Deckwitz werd haar droge Twentse humor stevig becommentarieerd door gitarist **Corry van Binsbergen**.

Het **Metropole Orkest** had zelf een ambitieus project met de muziek van Charles Mingus. Dankzij de solisten baritonsaxofonist Jan Menu, altsaxofonist Paul van Kemenade, tenorsaxofonist Mete Erker en trombonist Louk Boudesteijn was dit project de moeite waard, maar het keurige en nette spel van het orkest stond mijlenver af van de rommelige maar opwindende manier waarop Mingus zelf speelde. Zo werd dit meer een uitvoering van de muziek die Mingus ooit had geschreven (waaronder 'Better get hit', de naamgever van het festival) dan een interpretatie van de muziek zoals Mingus die bedoeld had.

In het klassieke kwintet en sextet van [...vervolg in de rechterkolom](#)

Sarah-Jane. (Foto: Tom Beetz)

Paul van Kemenade zelf speelden dezelfde solisten een stuk vrijer, zonder Menu maar met festivaldirecteur Eric van der Westen, pianist Jeroen van Vliet en drummer Pieter Bast. Dit kwintet en (met Erker) sextet stamt uit 1989 en werd vorig jaar feestelijk uitgeluid. Het zou nooit meer optreden maar gelukkig is Van Kemenade van dit onzalige plan teruggekomen zodat we bij bijzondere gelegenheden nog steeds kunnen horen hoe groot de potentie was, hoe sterk de composities en tot welke hoogte dit alles is gestegen nu allen dertig jaar meer ervaring hebben gekregen. Dit is een topgroep die we moeten koesteren zolang het kan.

Zou zangeres **Sanne Rambags** over dertig jaar op dezelfde manier op haar begin terugkijken? Het zou me niet verbazen want ook zij heeft de potentie om uit te groeien tot een muzikant met eigen ideeën die staan als een huis. Zij had de on dankbare taak om vroeg in de middag het festival te openen maar uit het korte stuk dat ik hoorde viel alweer muzikale groei te horen, subtiel begeleid door Jeroen van Vliet en tenorsaxofonist Jesse Schilderink.

Van een heel andere zangorde zijn **Sarah-Jane, Judith Hill en Michelle David**, ieder met hun eigen stijl die vorm gaven aan soul, gospel, blues en pop. Judith Hill komt uit Los Angeles, was een protegé van Prince en achtergrondzangeres bij Michael Jackson. Haar zang bevindt zich in het popdomein maar opmerkelijk genoeg is ze nog klein genoeg om in een kelderzaaltje in Tilburg op te treden. Waarschijnlijk wordt ze daar snel te groot voor. Sarah-Jane, ook jarenlang achtergrondzangeres en nu met haar solocarrière begonnen, is een lekkere, vrije en spontane soulzangeres waar het plezier vanaf spat. Wat dat betreft werd ze alleen overtroffen door de New-Yorkse gospelzangeres Michelle David. Zij woont tegenwoordig in Nederland en dat zou wel eens rondgezongen mogen worden. David werd slachtoffer van beginnerspech van BGH doordat het programma behoorlijk uitliep zodat zij pas na half één 's nachts op het podium stond, inmiddels in een te grote zaal met een handjevol doordouwers. Die zullen van het opofferen van hun nachtrust geen spijt hebben gehad, want dat David desondanks een wervelende gospel-show gaf, is een understatement. Voor een paar man en een paardenkop ging David tot de bodem, riep Jezus aan en stortte haar hart uit.

Tom Beetz

AARON DIEHL TRIO

Bezetting:

Aaron Diehl (piano),
Paul Sikivie (bas),
Gregory Hutchinson (drums).

Datum en plaats:

12 januari 2019
Lantaren Venster, Rotterdam.

De verrichtingen van een jazzpianist, hoe opzienbarend ook, zullen niet snel tot opgewonden krantenkoppen leiden. Daarom zou ik het heel graag van de daken willen schreeuwen: Aaron Diehl bezit een zeldzaam groot talent. In zijn persoon heeft de jazzpiano opnieuw een glorieuze toekomst. En dat is bijna te mooi om waar te zijn. Diehl is heer en meester op het klavier. In zijn spel en repertoirekeuze komt alles samen wat de piano(jazz) heeft voortgebracht. Zijn eigen composities zijn rijp en doordacht. The New York Times vat zijn spel samen als "melodische precisie, harmonische eruditie en elegante terughoudendheid". En hij is een groot entertainer, voeg ik daar aan toe.

Diehl is vriendelijk en oprecht. Hij kijkt verbaasd als hij ziet dat de opkomst op zaterdagavond beperkt blijft tot zeventig mensen. Als geroutineerde gastheer verwelkomt hij zijn publiek en geeft op een onderhoudende manier toelichting op de stukken die hij gaat spelen. Het concert begint met 'Uranus' waarin hij direct uitpakt met uiterst verfijnde en geraffineerde pianistiek. Je haren staan recht overeind als zijn toucher en timing angstvallig veel gelijkenis blijken te hebben met het spel van Oscar Peterson. Met katachtige behendigheid glijden zijn vingers over de toetsen. De fraseringen zijn adembenemend en de vormvastheid is verbluffend.

Namedropping is uitermate vervelend omdat het pocherig is, en afleidt van de essentie. Bij Aaron Diehl ligt dat anders. In zijn programma verwijst hij juist nadrukkelijk naar de grote voorbeelden uit de geschiedenis, zijn leermeesters, door zijn repertoirekeuze te baseren op grootmeesters als Joplin, Johnson, Waller, Smith, Tatum, Wilson, Ellington, Powell, Monk, Evans, Barron en Hersch.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Aaron Diehl in de wandelgang van LantarenVenster. (Foto: Joke Schot)

Diehl werd klassiek opgeleid en is daardoor in staat om naast zijn technisch vernuft, frases te citeren uit het werk van componisten als Chopin, Liszt en Ravel. Van Philip Glass speelt hij een etude. Ook van Dick Hyman brengt hij enkele korte 'leerstukken'. Zijn fluwelen spel in 'A story often told, seldom heard' van Roland Hanna wordt gevolgd door delicate swing in 'Odd number' van Hank Jones. Tussen de bedrijven door haalt Diehl nog even uit met een staaltje stride piano in 'Carolina Shout' van James P. Johnson, uit 1923.

De liefhebbers van het pianotrio komen ruimschoots aan bod. Het concert staat bol van strelende muzikaliteit die naar grote hoogten voert. Contrabassist Paul Sikivie en drummer Gregory Hutchinson begeleiden Diehl met een onweerstaanbare souplesse. In hun spel brengen zij de kunst van het weglaten tot grote hoogte.

Met zijn 32 jaar beheerst Diehl het complete idioom van het klassieke pianospel. Als geen ander lijkt hij in staat om de geheimen van de 88 toetsen te onthullen. Bezielde en smaakvol voegt hij in zijn performance talloze ideeën en conventies samen tot een onderhoudende show. Diehl bezit een talent dat mag worden gekoesterd. Hij wekt mijn sluimerende enthousiasme voor het 'ware' grootmeesterschap.

Roland Huguenin

Gregory Hutchinson. (Foto: Joke Schot)

HET VERHAAL VAN ...

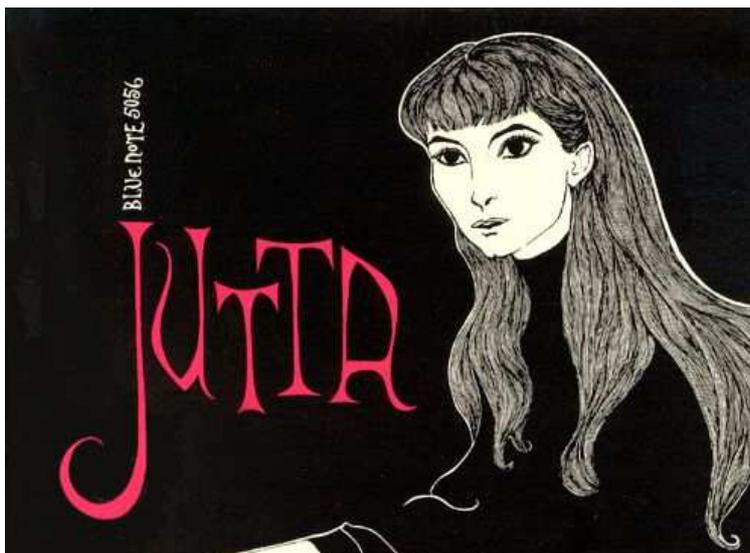
PIANISTE JUTTA HIPPI

In Leipzig, nu 600.000 inwoners, vind je sinds 2011 de Jutta-Hipp-Weg. Wie was die Jutta Hipp? Jutta - voor ons Judith. Enkele bronnen: Katja von Stutenbach schreef in 2006 een eindwerk over Jutta voor de Rutgers University, New Jersey. Zij verdiepte zich in haar leven en maakte over haar een filmdocumentaire. Gerhard Evertz schreef 'Jutta Hipp-Ihr Leben & Wirken'. Aaron Gilbreath publiceerde in 2017 'The Brief Career and Self-Imposed Exile of Jutta Hipp, Jazz-pianist'.

Jutta werd geboren in Leipzig op 4 februari 1925, ze stierf op 7 april 2003 in Sunnyside, Queens, NY. Ze is acht jaar (in 1933) als Hitler aan het bewind komt, veertien jaar als Duitsland Polen binnenvalt en in 1946 slachtoffer van de bombardementen op Leipzig. Toen de Russen de Academie voor Schone Kunsten lieten sluiten verhuisde de familie naar München.

Katja von Stutenbach las driehonderd brieven van Hipp en had 35 interviews met mensen die Hipp hadden gekend. Ze schrijft over haar zwangerschap in 1948 en had een zoon, Lionel (vader was een Amerikaanse GI), die ze moest afstaan uit armoede en wegens de kleur van de vader. In het geniep - de nazi's - werd geluisterd naar de BBC en naar jazz: Count Basie, Jimmie Lunceford, Fats Waller. Stiekem werd gejamd in de Leipzig Hot Club - de drummer had veel platen van Duke Ellington en van Belgische bands. In 1946 vluchtte Hipp naar de zones van de Geallieerde troepen. Via de Tegernsee in de Alpen, maakte ze de oversteek naar West-Duitsland. Uit noodzaak wordt ze profmuzikant, hoewel ze liever kunstschilder was geworden. Als pianiste speelt Jutta in een circusorkest, in nachtclubs voor veel Amerikaanse soldaten en in de Bongo Bar in München met levende dieren rond haar. Drummer Freddie Brocksieper is in die tijd een vaste waarde in de Münchener jazzscene. In 1953 formeert Jutta een eigen kwintet, met Emil Mangelsdorff (sax) en Joki Freund (sax). Een VS-soldier stuurde opnamen van Hipp naar de Amerikaanse jazzcriticus Leonard Feather. Hij was in januari 1954 met zijn Jazz Club USA-toer in Europa met onder meer Billie Holiday.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De hoes van de Blue Note-elpee 'New Faces-New Sounds From Germany', opgenomen in 1954, uitgebracht in 1956.

Feather vond Hipp op aanwijzen van Horst Lippmann in een club in Duisburg, gecharmeerd door haar elegante verschijning en pianokunsten kon hij de 'First Lady Of German Jazz' overtuigen naar Amerika te reizen. In het verwoeste Duitsland had ze niets te winnen of te verliezen. Op 24 april 1954 neemt het Jutta Hipp Quintet enkele nummers op, 'New Faces - New Sounds from Germany', in 1956 in de USA uitgebracht op Blue Note van de Duitse immigranten Alfred Lion en Francis Wolff. In november 1955 arriveert Hipp in New York, reeds met enige reputatie. Op 5 juli 1956 is Jutta Hipp op het Newport Jazz Festival te horen, dezelfde dag als Mingus, Basie, zangeres Sarah Vaughan, het Modern Jazz Quartet en pianiste Toshiko Akiyoshi. Op 28 juli 1956 volgt haar laatste plaat in de VS, met tenorist Zoot Sims. Intussen had Hipp een contract voor zes maanden als huispianist van de Hickory House in Manhattan getekend: Blue Note bracht het schitterende optreden van 5 april 1956 uit op twee platen. Overdag werkt ze als naaister in een textiel fabriek, 's avonds is ze pianiste in diverse clubs. In 1956 volgt een niet amicale split tussen Hipp en Feather. Hipp wilde niet ingaan op de avances van de getrouwde Feather (1914-1994) en liet dat weten aan haar vriend gitarist Attila Zoller. Vanaf dan gaat Feather geringschattend schrijven over Hipp. In 1960, vier jaar na de Hickory opnamen, stopt ze met optreden. In Amerika haalden haar platen geen grote verkoopcijfers, wel in Japan. Hipp was daar een obscure cultfiguur. Ze had de relaties met haar platenlabel verbroken, Blue Note wist zelfs niet waar haar cheques naartoe gestuurd moesten worden. Tot in 2001 Blue Note's general manager Tom Evered via Gundula Konitz, de vrouw van Lee, Hipp kon opsporen voor het goede nieuws: een cheque van 35.000 dollars aan royalties, 'Mein Gott'. Hipp was toen 76. Tijdens haar leven kampte Jutta Hipp met drankproblemen en rookte ze veel te veel sigaretten. Als artiest was ze ontmoedigd, zichzelf relativerend. Ze had 35 jaar bij kledingbedrijf Wallachs Clothiers gewerkt, om den brode, ze was al eens verdreven uit een huurappartement. In haar laatste jaren leefde Hipp in een sociale woning, zonder familie in Sunnyside, Queens, NY. Hipp heeft de 'sunny side' van een artiestenloopbaan niet gekend, behalve met wat dollars op het einde van haar dagen. Fleur uw dag op met haar Hickory House-opnamen! **Erik Marcel Frans** (zie de volgende pagina voor de discografische notities)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Al haar muziek is uitgebracht in een 6-cd box '**Hipp Is Cool – The Life And Art Of Jutta Hipp**' op BE! Jazz 6103-09:

cd1: Hans Koller New Jazz Stars–1953
From Hamburg to Baden-Baden, 22 tracks

cd2: Jutta Hipp and her German Jazz men, Jutta Hipp Combo & Hugo Strasser, 1954, Frankfurt & Keulen, 24 tracks

cd3: From Stockholm to Stuttgart, 1955, vier tracks met Lars Gullin, 15 tracks

cd4: Jutta Hipp Trio, 1956, New York, Newport & Final Recordings, 19 tracks

cd5: New York, Newport & Final Recordings, vijf tracks in trio, acht tracks met Zoot Sims

cd6: Historical Recordings from Leipzig to Munich, 1945-1952, vijftien tracks met Hans Koller Quartet uit 1952, zes tracks uit 1945-1946 met het Lindensstadt Swing Quintett in Leipzig

In die box, ook bijgevoegd een dvd, Hans Koller New Jazz Stars, TV-show 'Jazz Gestern und Heute', van mei 1953, plus een boek van 208 bladzijden met haar tekeningen, schilderijen, cartoons.

***Op internet is na enig zoeken gedetailleerde informatie over platenopnamen van Hipp te vinden: datum en plaats van opname, de sessiemuzikanten, platenlabels, enz.

***Real Gone Jazz 498 is een 2-cd 'Jutta Hipp, 3 Classic Albums, At The Hickory House, volume 1 & 2' van 5 april 1956, plus 'Jutta Hipp With Zoot Sims' van 28 juli 1956.

***Real Gone Jazz 377 is een 4-cd 'Peter Ind, 8 Classic Albums' met opnamen van Lee Konitz, Paul Bley, Buddy Rich, plus de Hickory House-opnamen van Jutta Hipp, Peter Ind en Ed Thigpen.

***Normaal gezien zijn 'Jutta Hipp At The Hickory House, Vol. 1 & 2' en 'Jutta Hipp With Zoot Sims' op Blue Note gemakkelijk te vinden.

***In het najaar 2013 verscheen de cd 'Dizzy Gillespie & Hans Koller – Live 9 March 1953' in de NDR Studio, Hamburg. Het zijn opnamen met Koller, Jutta Hipp en Albert Mangelsdorff. En apart het Dizzy Gillespie Quintet. Soms lees je dat Jutta op toernee trok met Gillespie, ze waren alleen dezelfde dag uitgenodigd in de studio! (emf)

Luister hier naar Jutta Hipp live:

<https://bit.ly/2FAZcPA>

JAZZ IN BEELD

Saxofonist Efraim Trujillo speelde met The Ploctones op 10 januari in AINSI, Maastricht. (Foto: Jean Schoubs)

Gitarist Reinier Baas was met Benjamin Herman's Bughouse op 12 januari bij Hot House in Leiden. (Foto: Marcel Schikhof)

OVERLEDEN

John Sanders, 6 januari 2019 (93)

Dankt zijn bekendheid als (ventiel)trombonist aan zijn deelname aan de band van Duke Ellington, 1954-1959. Verliet de band vlak voor de tournee door Europa in september, toen Booty Wood hem verving. Werd in 1973 tot priester gewijd.

Alvin Fielder, 5 januari 2019 (83)

Geboren in de staat Mississippi, begeleidde daar blueszangers. Studeerde farmacie in New Orleans, Houston en Chicago. Daar sloot hij zich aan bij de AACM. In 1968 trok hij zich terug in zijn geboortestreek, maar bleef, naast zijn praktijk als apotheker, zich inzetten voor musici die werk zochten.

Harry Harman, 2 januari 2019 (91)

Australische gitarist, bassist en tubaïst; maakte van 1962 tot 1964 deel uit van de band van Graeme Bell (tot de Nederlander Bob van Oven hem opvolgde) en daarna nog van 1966 tot 1974. Sinds 1981 weer actief op diverse fronten in de jazzscene van Sydney.

Urbie Green, 31 december 2018 (92)

Vooraanstaand trombonist, maar veelal verborgen in de studio's. Ervaring bij de bands van Gene Krupa en Woody Herman's Third Herd. Wist in de jaren vijftig toch een aantal opmerkelijke elpees te produceren, waaronder 'Blues And Other Shades Of Green' (op ABC-Paramount) en 'The Message', onuitgegeven materiaal voor RCA en pas in 1972 uitgebracht door Fresh Sound Records.

Børge Ring, 27 december 2018 (97)

Deens tekenaar. Van 1940-1944 als gitarist achtereenvolgens werkzaam bij Svend Asmussen, Leo Mathisen en Kai Ewans. Daarna weer bij Asmussen, nu als bassist. Richtte zich vanaf 1950 op het maken van tekenfilms, kwam in 1952 naar Nederland om zich bij Marten Toonder daarin verder te bekwamen. Was als bassist betrokken bij de eerste opnamen voor de serie 'Jazz Behind The Dikes' in het kwartet van Tony Vos. Zijn autobiografie kwam in Nederlandse vertaling uit in 2015.

Dolores Parker, 17 dec. 2018 (99)

Zangeres; werkte in 1945 samen met Fletcher Henderson, maakte incidenteel opnamen met Jimmy Dorsey (1946), Duke Ellington (1947) en Herbie Mann, in diens eerste elpee voor Atlantic met zijn Afro Jazz Sextet (1960)

John Williams, 15 dec. 2018 (89)

Pianist, met een stijl die verwant is aan die van Horace Silver. Bekend geworden door optredens met Stan Getz en een eigen trio met opnamen voor EmArcy. Trok zich terug in Florida als bankemployé en werd hoofdambtenaar van de stad Hollywood aldaar. (jjm)

INGEZONDEN

HONDERD JAAR JAZZ, EEN AANVULLING

"Heel goed van Jazzflits om in vier delen honderd jaar geschiedenis van de jazz te beschrijven", vindt lezer Rob Jansen uit De Bilt, "maar wel moet het van mijn hart dat de jaren zeventig, tachtig en negentig er nogal bekaaid vanaf komen." Vandaar dat hij zelf de pen ter hand nam en de volgende aanvulling op de reeks van Arne Van Coillie op papier zette:

'Na de dood van de saxofonisten Eric Dolphy in 1964, John Coltrane 1967 en Albert Ayler in 1970 en nadat trompettist Miles Davis zijn muziek meer elektrisch liet begeleiden, leek het een tijd moeilijk voor de jazzliefhebber om nog leuke en interessante muziek te horen. Gelukkig was nog een aantal grote jazzmusici in leven in die tijd, maar ook die lieten zich soms meevoeren in rockachtige verschijnselen of vonden het nodig om semi-Afrikaans over te komen. Wel waren saxofonist Ornette Coleman, zijn collega Archie Shepp, pianist Cecil Taylor, multi-instrumentalist Anthony Braxton nog actief en was het Art Ensemble of Chicago een belangrijke schakel naar de jazzmusici die in de jaren zeventig een belangrijke rol zouden gaan spelen. Toen bassist Charles Mingus in 1974 verscheen met zijn nieuwe kwintet met tenorsaxofonist George Adams en op piano Don Pullen, was het duidelijk dat er nog steeds heel boeiende muziek gemaakt werd. En even daarna verscheen de jonge saxofonist David Murray en al gauw een hele rits nieuwe muzikanten. Een aantal namen, saxofonist Henry Threadgill, kornettist Olu Dara, bassist Fred Hopkins, drummer Phillip Wilson, pianist Dave Burrell, die we al kenden, trombonist George Lewis, saxofonist Steve Coleman, trombonist Craig Harris, kornettist Butch Morris, saxofonist Arthur Blythe, fluitist James Newton, pianist Anthony Davis, saxofonist Chico Freeman en wat later saxofonist James Carter. Er zijn er nog meer te noemen en ze hebben allemaal hier in Nederland gespeeld.

En dan was er natuurlijk nog de jazz hier in Nederland. Het sleuteljaar 1967 met de oprichting van ICP; Misha Mengelberg, Han Bennink en Willem Breuker. En niet te vergeten natuurlijk Theo Loevendie met zijn trio en later met zijn Consort. Wat een prachtige muziek is er gemaakt en wat een plezier hebben we gehad met de muziektheaterstukken van Misha en van Willem. En dan ook nog de oprichting van het Bimhuis in Amsterdam door onder anderen Hans Dulfer en ook weer Willem Breuker en Misha Mengelberg. Ook dienen naast Han die drie andere prachtige drummers vermeld te worden. John Engels, Pierre Courbois en Martin van Duynhoven. En toen kwam ook nog opeens uit het zuiden saxofonist Paul van Kemenade te voorschijn. Wat een toppers allemaal.

In de jaren tachtig en negentig kwam er in Nederland een geheel nieuwe generatie muzikanten tevoorschijn, die bruggen wisten te bouwen tussen de Amsterdamse avant-garde en wat meer traditionelere muziek. En in al die jaren ging altist Piet Noordijk onverstoord door met zijn muziek. Wat een feest! Ik wil maar aangeven dat de jaren zeventig, tachtig en negentig op jazzgebied een heel boeiende tijd is geweest, net als nu. Als je je oren er voor open wilt stellen dan is er nog steeds prachtige muziek te horen. Keep swingin'

Rob Jansen, De Bilt

[De vierdelige reeks 'Honderd jaar jazzgeschiedenis' is te vinden in Jazzflits 303, 305, 307 en 309.](#)

JAZZ IN BEELD

Eerbetoon aan Steps Ahead

16 januari 2019

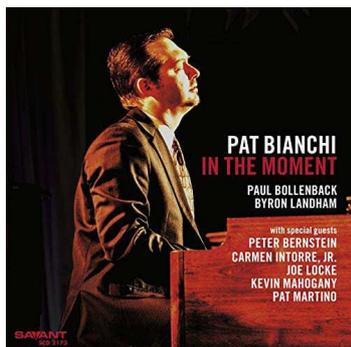
Jacques Pelzer Jazzclub, Luik

Alweer 35 jaar geleden vormden vibrafonist Mike Mainieri, saxofonist Michael Brecker, drummer Don Grolnick, bassist Eddie Gomez en gitarist Peter Erskine de jazzfusionformatie Steps Ahead. Op 16 januari traden vijf Belgische musici met een eerbetoon in hun voetsporen: vibrafonist Jan de Haas, saxofonist Fabrice Alleman, pianist Ivan Paduart, bassist Theo De Jong en drummer Bruno Castellucci. **Jean Schoubs** maakte de foto's op deze pagina.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 21 januari 2019

- 1 **Pat Bianchi**
In The Moment
(Savant)
- 2 **Harold Mabern**
The Iron Man: Live At Smoke
(Smoke Sessions)
- 3 **David Hazeltine**
The Time Is Now
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortens, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort, Jorre Reynders, Ton Ouwehand en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: januari 2019

Myra Melford's Snowy Egret. (Foto: Kelly Jensen-Sembos)

[Anna Filipieva, Jazz.Ru \(Russia\):](#)

Alexey Kozlov & The Second Approach Trio
Oberiu (ArtBeat Music)

[Jan Granlie, salt peanuts \(Pan-Scandinavian\):](#)

Event Horizon
Space Geode (Chant Records)

[Henning Bolte, Written in Music \(Netherlands\):](#)

Myra Melford's Snowy Egret
The Other Side Of Air (Firehouse 12 Records)

[Viktor Bensusan, jazzdergisi.com \(Turkey\):](#)

Arve Henriksen, Eivind Aarset, Jan Bang, Jez Riley French
The Height Of The Reeds (Rune Grammfon)

[Patrik Sandberg, OrkesterJournalen \(Sweden\):](#)

Oddjob
Jazzoo 2 (Headspin Records)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\):](#)

Blood Sweat Drum + Bass
Concierto De Scheherazade (BSM 04)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\):](#)

Hedvig Mollestad Trio
Smells Funny (Rune grammofon)

[Axel Stinshoff, Jazz thing & Blue Rhythm \(Germany\):](#)

The Art Ensemble of Chicago
and Associated Ensembles (ECM Records)

[Luca Vitali, Il giornale della musica \(Italy\):](#)

Andrew Cyrille/Wadada Leo Smith/Bill Frisell
Lebroba (ECM Records)

[Madli-Liis Parts, Eesti Muusika Päevad \(Estonia\):](#)

Harriet Tubman
The Terror End Of Beauty (Sunnyside Records)

[Mike Flynn, Jazzwise Magazine \(UK\):](#)

Rymden
Reflections & Odysseys (Jazzland)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group](#).